

Publicerad 2015-05-12 12:54 av Ericafika

Att byta perspektiv och alla dessa frågor

Jag tar ett steg tillbaka. Klär på mig de stora glasögonen. Ser ut genom det tredje ögat, tar Guds perspektiv. Leker The Sims och distanserar mig.

Ser mig i spegeln, försöker se det du såg, precis så som jag ser mig nu. Försöker förstå, hitta svar som inte finns, svar som inte ens du har. Och jag är dödstött på det.

Kanske blev det helt enkelt för ljust ute, när februari gick mot mars. Så ljust att du plötsligt såg saker som du inte ville se i mig.

Kanske är det precis så som du sa, att du bara behöver vara ensam ett tag.

Men hur länge är ett tag? Är det lika kort som våren, eller lika långt som åren. Jag är dödstött på att undra.

Jag ser ditt långa, röda hår på Instagram, så väldigt likt mitt. Ångrar att jag alltid tjatade om att du skulle ha det uppsatt, eller ännu hellre klippa av det. Vill inte ändra någonting i dig nu, annat än möjligtvis din uppfattning om oss.

Märker dock hur jag har börjat montera ned dig ifrån piedestalen. Sakta men säkert. Hur jag ser möjligheter i andra människor och hur guldkrimret runtomkring dig har börjat lätta.

Det var så mörkt i februari. Kanske använde vi bara varandra som en källa till värme ett tag, tills dess att ljuset kom igen.

Kanske var du bara en sådan person som kom in i mitt liv utan att någonsin vara menad att stanna för evigt. Alla är inte menade att göra det.

Kanske var jag, trots allt, bara ditt rebound.

I så fall vill jag bara poängtera, klargöra, att jag är det allra jävla lyxigaste reboundet man kan ha.

Jag ser bestämt in i mina ögon och nickar kort i spegeln, spottar ut tandborstskummet, valsar ut i vardagsrummet, sjunger ikapp med Marie och bjuder grannarna på en show värd tusenlappar.

"Listen to your heaaart. When it's calling for you. Listen to your heeaart. There's nothing else you can doo. I don't know where you're goiiing, and I don't know whyy. Listen to your heaart, befoore... you tell him good bye."

Ja, fast nu var det ju inte jag som sa hejdå till honom, Marie, men ändå.

Jag ser Fifty shades of Grey på bio och kan inte låta bli att tycka att den är mumsig. Jag njuter rakt igenom och skulle kunna se om den direkt när den slutar.

Och när jag fantiserar och dagdrömmer i sängen innan läggdags, då är det inte längre dig jag tänker på, då är det någon ny. Äntligen.

Någon som nästan ser ut som mr Grey själv faktiskt, om jag ska vara ärlig. Någon som jag ska träffa på torsdag igen och som jag har promenerat längs Norr Mälarstrand med. Det du.

Någon som har kort, blondt hår och markanta käkben. Precis som den kille som du alltid föreställde dig att jag normalt skulle falla för. Att jag en dag skulle vara med.

Och vet du, jag hoppas att du har rätt.

Jag hoppas att du har rätt i att jag den dagen då du hör av dig igen kommer att vara med någon annan. Någon med kort, blondt hår och markanta käkben, gärna. Jag kanske inte kunde tro på det då när du sa det, då i mars och i min förälskelse i dig, men jävlar vad jag tror på det nu.

För när jag tar ett steg tillbaka, klär på mig de stora glasögonen, ser ut genom det tredje ögat, tar Guds perspektiv, leker The Sims och distanserar mig, då ser jag att det finns många fler än bara du för mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ericafika med Poeter.se id #43843 innehar upphovsrätten